

Било је лепо
блиставо јутро.
Цвећка се, као и
обично, сунчала
на свом прозору.
Изненада се
испод прозора,
из баште зачуло
гласно хуктање и
пуфтање.

хух, хух!
пуф, пуф!

чуууух!

хух, хух!
уууух!

Цвећка је веома радознала. Морала је одмах да види шта се то догађа у њеном дворишту. Скочила је са прозора у траву и провирила кроз лишће. Један уморни пуж мучио се да се попне на брдашце земље.

– Здраво, ја сам Цвећка. Могу ли ти некако помоћи? – питала је она.

– Уф, пуф! Ја сам Окац. Хух, хух. У великој сам журби. Знаш ли неку пречицу до Брезине улице? Уф, пуф! Изгубио сам се у овој башти – пуфтао је Окац и брисао зној маленом марамицом.